

Подружнім конфліктам – стоп! – поруч дитина

В сім'ї, де конфлікт продовжується довго, утворюється трикутник. Теорію «трикутників» психологи сім'ї перейняли з антропології та соціології. Отож якщо між двома особами є довготривалий, виразний конфлікт і ще коли він супроводжується великою напругою – тоді напруга зменшується коли в конфлікт включити третю особу. В сім'ї автоматично учасником протистояння стає дитина. Це відбувається несвідомо. Твориться патологічний трикутник. Тут вже не йдеться про сварку. Дитина тепер вже на постійно стає стороною в конфлікті і що найгірше реагує на це драматично.

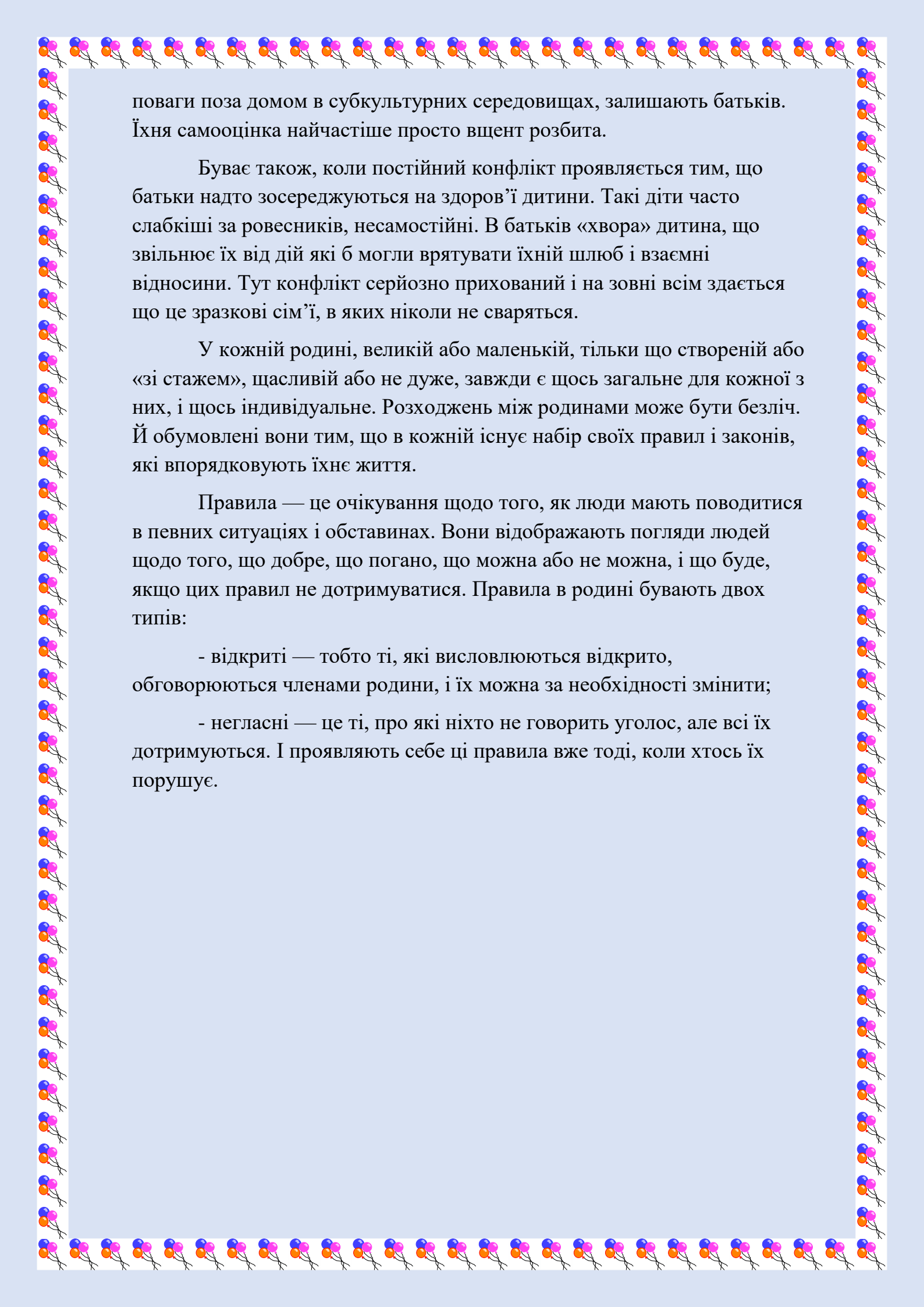
Батьки зовсім не усвідомлюють проблем з дитиною. Це проявляється тоді коли мале починає наприклад хворіти, або стає «неслухняне» – тоді треба ним серйозно піклуватися.

В таких трикутниках може бути так, що кожний з батьків намагається перетягнути на свій бік нащадка. Мама скаржиться часом на батька, батько піддає сумніву рішення мами. Обоє намагаються бути близько з дитиною.

І навіть не сваряться. Тоді дитина стає перед серйозним конфліктом відданості, вона або добра дитина мами або тата. Тимчасом вона рівно кохає маму і тата і одночасно хоче бути з ними обома. Коли дитині добре з мамою, переживає що батько гнівається, що йому прикро – і навпаки.

Така ситуація доводить до нервових розладів в дитини. Це однак лише одна з форм патологічного трикутника. Може бути також так, що конфлікт між батьками відвертий і дитину перетягли вже на один бік. Утворюється коаліція наприклад матері з донею. Тоді під час сварки дитина стає на боці мами, відкидаючи батька, що в подальшому розвитку приносить серйозні наслідки.

Може бути також такий трикутник, де всі невдачі, агресію батьки переносять на дитину. В такій сім'ї батьки в нічому не можуть погодитися окрім одного – в них «невдала дитина». Такі діти поведуться агресивно, часто прояви негативізму, а коли підростають, шукають

поваги поза домом в субкультурних середовищах, залишають батьків. Їхня самооцінка найчастіше просто вщент розбита.

Буває також, коли постійний конфлікт проявляється тим, що батьки надто зосереджуються на здоров'ї дитини. Такі діти часто слабкіші за ровесників, несамостійні. В батьків «хвора» дитина, що звільнює їх від дій які б могли врятувати їхній шлюб і взаємні відносини. Тут конфлікт серйозно прихований і на зовні всім здається що це зразкові сім'ї, в яких ніколи не сваряться.

У кожній родині, великій або маленькій, тільки що створеній або «зі стажем», щасливій або не дуже, завжди є щось загальне для кожної з них, і щось індивідуальне. Розходжень між родинами може бути безліч. Ї обумовлені вони тим, що в кожній існує набір своїх правил і законів, які впорядковують їхнє життя.

Правила — це очікування щодо того, як люди мають поводитися в певних ситуаціях і обставинах. Вони відображають погляди людей щодо того, що добре, що погано, що можна або не можна, і що буде, якщо цих правил не дотримуватися. Правила в родині бувають двох типів:

- відкриті — тобто ті, які висловлюються відкрито, обговорюються членами родини, і їх можна за необхідності змінити;
- негласні — це ті, про які ніхто не говорить уголос, але всі їх дотримуються. І проявляють себе ці правила вже тоді, коли хтось їх порушує.